

စိတ္တဇအမြင်

အပါအဝင်

ကလေးဇာတ်ကောင် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ဝတ္ထုတိုများ

ဂါ ဦး နန်း ကို

Gar Oo Noon Ko

တစ်ဖက်အိမ်မှ ကောင်လေး

သည် ကောင်လေးကို ကျွန်တော် မြင်တွေ့နေတာ ကြာပါပြီ။ မြင်လိုက်တိုင်း အမြဲငေးငေး ငိုငိုရယ်။ သူ့မိဘ နှစ်ပါးဟု ယူဆရသူ နှစ်ယောက်ကလည်း အမြဲတမ်း ကြော့ကြော့မော့မော့ ပြင်ဆင်ခြယ်သပြီး အပြင်မထွက်သည့် ရက်ကို မရှိ။ ညနေရောက်ပြီဆို လျှင် dinner ဆိုလား၊ party ဆိုလား ခေါင်းစဉ် တစ်ခုခုသုံးပြီး ကားလေးပေါ်တက်၊ လှစ်ခနဲ ထွက်သွားကြပါရောလား။ ဟိုကောင်လေး ခမျာတော့ မှန်ပြတင်းပေါက်က ချောင်းရင်း မောင်းထွက်သွားသည့် ကားလေးကို ကြည့်နေရှာသည် မှာ မျက်စိတစ်ဆုံး။

အင်းလေ... သူလည်း လိုက်ချင်ရှာမှာ ပေါ့ ...

ကားလေး အဝေးရောက်သွားမှ ဖျော့တော့တော့ သူ့မျက်နှာလေးပေါ်ကို မျက်ဝန်းထဲက မျက်ရည်စတွေ စီးကျလာရစမြဲ။ သနားစရာ။

သည် ကရုဏာသက်ဖွယ် မြင်ကွင်းလေးကို ရှုမြင်နေရသည် မှာ ကျွန်တော် အိမ်ပြောင်းလာသည့် နေ့ကတည်းက။ ဒါပါနှင့်ဆို လေးခေါက်လောက်ရှိပြီ။ ကျွန်တော် သူလေးကို သနားမိပေမဲ့ သူ့မိဘများ ကိုယ်တိုင်က ဂရုတစိုက် မရှိကြခြင်း ဖြစ်သည် ကြောင့် ဘေးလူဖြစ်သူ ကျွန်တော်က ဘာမျှဝင်ပြော၍ မရ၊ ဝင်စွက်မဖက်နိုင်။ သို့သော်... ကျွန်တော့်

မှာ တစ်ခုတော့ လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိ၏။ သူလေးကို အားပေး စကားတော့ ပြော
ခွင့် ရှိသည် ပဲလေ။

သို့ကြောင့်... သူ့မိဘနှစ်ပါး အပြင်သွားသည့်အခိုက် တစ်ယောက်တည်း
ကျန်ခဲ့ရှာသော သူ့ကို အားပေးစကား သွားပြောမည်ဟု ကျွန်တော်
ဆုံးဖြတ်လိုက်သည် ။ ခုလို တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ချိန်ဆို သူ့ခမျာ အ
တော့်ကို ဝမ်းနည်း အားငယ်နေရှာလိမ့်မည်။

အင်း... ကောင်လေးက ရှိလှမှ (၇)နှစ်၊ (၈)နှစ်အရွယ်ရယ် ...

သူ့ကို မြင်တော့ ဆုံးသွားသော ကျွန်တော့် ညီလေးကိုတောင် သတိရ
မိ၏။

ဟုတ်ပြီ... သည် နေ့က ကျွန်တော် အလုပ်အားသည့် ရက်နှင့်လည်း
တိုက်ဆိုင်နေ၍ ကောင်လေးကို အချိန် အနည်းငယ် ဖွဲပေးလိုက်မည်။ သူ
လေး နှင့်အတူ ညဦးပိုင်း အချိန်ကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် စကားဆိုရင်း ကုန်
ဆုံးလိုက်မည်ဟု ကျွန်တော် တွေးထားလိုက်သည် ။

ဟော... သွားကြပါပြီ။ အံ့ဩစရာပဲဗျာ ... ဒီနိုင်ငံမှာ တော့ ရှားမှ
ရှားတဲ့ လင်မယားပါပဲ။

အမျိုးသမီးက စကပ်တိုတိုကို ကျပ်ကျပ်ထုပ်ထုပ် ဝတ်လျက် အင်္ကျီ
လည်ဟိုက်နှင့်။ အသားလတ်လတ် ပိန်ပိန်ပါးပါးမို့သာ ကျေးဇူးတင်ရ
ပေမည်။ မဟုတ်လျှင် သေချာပေါက် ကောက်ညှင်းထုပ် မြင်ကွင်း။ လင်
သား လုပ်သူကတော့ အနောက်တိုင်း ဝတ်စုံကို စမတ်ကျကျ ဝတ်ဆင်
ထားပေငြား အသားက ညိုလွန်းသဖြင့် အမည်းပေါ် အမည်းကပ်ကာ ကို
ယ်ယောင် ပျောက်လျက် ရှိသည် ။ အတွင်းရှိ ရုပ်အင်္ကျီ အဖြူသာ ထင်း
ထင်းကြီး ပေါ်နေတော့၏။

သူတို့ နှစ်ယောက်က မြန်မာပြည်ပေါက်မှ ဟုတ်ပျံ့မလားဟု ကျွန်တော် သံသယ ဖြစ်သွားမိသည်။ အနေအထိုင် အပြင်အဆင်က အမြင်မအပ်စပ်လှပါ။ သို့သော်... သူတို့ နှစ်ယောက်ကတော့ အိမ်နီးချင်းဖြစ်သူ ကျွန်တော် မောင်စပ်စုကို အနည်းငယ်မျှပင် သတိပြုမိပုံ မရဘဲ ကော့တော့ ကော့တော့ဖြင့် ကြော့ကြော့မော့မော့ ထွက်ခွာ သွားကြချေပြီ။ ကောင်လေးခမျာမှာ မောင်းထွက်သွားသော ကားလေးကို မှန်ပြတင်းပေါက်က တစ်ဆင့် ငေးကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရှာပေါ့။

"ဟိတ်ကောင်လေး... မင်း တစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေပြီလား"

ကျွန်တော် နှစ်ခြိုကြားက သံစကားတန်းပေါ်တွင် လက်နှစ်ဖက်ကို တင်ရင်း တစ်ဖက်ခြံက ကောင်လေးကို လှမ်းမေးလိုက် မိသည်။ ကောင်လေးက အိမ်ဘေး ဝရန်တာတွင် ငုတ်တုတ်ကလေး ထိုင်နေရှာသည်။ အေးမြမြ ဆောင်းလေသွေးကြောင့် သူ့ပါးပြင် နှစ်ဖက်လုံး နီစွေးစွေးလေး ဖြစ်နေ၏။

ကျွန်တော့် အမေးကို ကောင်လေးက ဘာမှ မဖြေ။ ခေါင်းခါယမ်းပြရင်း အိမ်ထဲသို့ ပြန်လှည့်ဝင် သွားသည်။

"ဟိတ်... ဟိတ် ခဏနေဦးလေ"

ကျွန်တော် ဘယ်လောက် အော်ခေါ်ခေါ် လှည့်မကြည့်တော့ ... ခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြင့် အိမ်ထဲကို တရွေ့ရွေ့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ် သွားတော့သည်။

"အဲဒါပါပဲကွာ။ ငါ ကောင်လေးကို သိပ်သနားတယ်။ သူ့ခမျာ အရမ်း အထီးကျန် အားငယ်နေရှာတာ"

ကျွန်တော် မည်သို့မျှ ချုပ်တည်း မထားနိုင်တော့၍ ကျွန်တော်နှင့် က ဗျာရေးဖော် ရေးဖက်လည်း ဖြစ်၊ Philosophy ဘွဲ့ရတာချင်းလည်း တူ၊ အထက်တန်း ကျောင်းသား ဘဝကတည်းက တစ်ကျောင်းတည်း နေ လာခဲ့သည့် သူငယ်ချင်းလွင်မိုးကို ရင်ဖွင့်ပြောပြမိတော့ ... ..။

"ဟ... မင်းဟာက ဟုတ်ရဲ့ လားကွာ။ ရောက်တာဖြင့် လေးငါးရက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ မင်းက သူများ အိမ်ကို စပ်စုနိုင် နေပြီလား"

လွင်မိုးက လှောင်တောင်တောင် မျက်နှာပေးနှင့် မေးသည် ။ ကျွန် တော် ဂရုမစိုက်အား။ ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲတွင် ကောင်လေးကို ဘယ်လို ကူညီရမလဲဟူ၍ သာ တွေးတော နေမိသည် ။

"ငါ အတည်ပြောနေတာ လွင်မိုးရ။ မင်း စကားကောင်း ပြောသင့်ပြီ "

ကျွန်တော် မျက်နှာ ခပ်တင်းတင်းဖြင့် ပြောလိုက်တော့ လွင်မိုး မျက် နှာပိုးသတ် လိုက်ပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို အလေးအနက် စဉ်းစားဟန်ပြုသ ည် ။

"ဟုတ်ပါပြီ။ ကောင်လေးက အားငယ် အထီးကျန်နေတယ် ထားပါ တော့။ အဲဒါ သူတို့ မိသားစုကိစ္စပဲ။ မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်တုံး"

လွင်မိုးစကားကြောင့် ကျွန်တော် အကြီးအကျယ် ဒေါသထွက်သွားမိ သည် ။ ဒီကောင် ကိုယ်ချင်းစာတရား ခေါင်းပါးလှ ချည်လား... သူများ ကိစ္စပဲဆိုပြီး စိတ်အားငယ် တွေဝေနေတဲ့ ကလေးကို မျက်နှာလွှဲခဲ့ပစ် ထားပစ်လိုက်ရရောလား။ ဒေါသစိတ်ကြောင့် နီမြန်းလာသော ကျွန်

တော့် မျက်နှာကြီးကို လွင်မိုးဘက် တည့်တည့် လှည့်လိုက်ပြီး စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း...

"ဟိတ်ကောင် မင်း ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ။ ဒါ ငါနဲ့ ဆိုင်တယ်ကွ ဆိုင်တယ်။ အေးလေ... မင်းက မွေးကတည်းက ရွှေပေါ်မြတင် မိနဲ့ ဖနဲ့ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ကြီးပြင်းလာခဲ့တော့ ဒီအထီးကျန်ခြင်းဆိုတဲ့ ဝေါဟာရရဲ့ အနက်အဓိပ္ပါယ်ကို မင်း ဘယ်နားလည်ပါ့မလဲ"

ကျွန်တော် ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်ရင်း ထိုင်နေရာမှ ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သည် ။ ကျွန်တော့် အမူအရာကြောင့် လွင်မိုး ကြောင် အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားပြီးမှ ကျွန်တော့် လက်ကို အလျင်အမြန် လှမ်းဆွဲလိုက်ပြီး ...

"အေးပါကွာ။ ငါ မှားသွားတယ်။ ငါ တောင်းပန်တယ်ကွာ။ မင်းကိစ္စကို ငါ ဝိုင်းစဉ်းစား ပေးပါ့မယ်။ ဟုတ်ပြီလား"

လွင်မိုးက တောင်းတောင်းပန်ပန် ဆိုလိုက်တာကြောင့် ကျွန်တော် စိတ်ကိုလျှော့ကာ ပြန်ထိုင်ချလိုက်တော့ လွင်မိုး စကား ဆက်သည် ။

"မင်း ကောင်လေးကို ဘယ်နေ့က စတွေ့တာလဲ။ နောက်ပြီး ... ဟိုနှစ်ယောက်က သူနဲ့ ဘယ်လို ပတ်သက်လဲ။ သူ့မိဘတွေဆိုတာ သေချာလို့လား"

လွင်မိုး မေးခွန်းတွေက ချက်ကျလက်ကျ... ။ ကျွန်တော် တစ်ချက် တွေဝေစွာ စဉ်းစားလိုက်ပြီး..

"အင်း... ကောင်လေးကို စတွေ့တာကတော့ ငါ ရောက်ရောက်ချင်း နေ့ကပဲကွ။ ငါလည်း စိတ်မတရား ညစ်နေတာနဲ့ ခြံထဲဆင်းပြီး အရက် သောက်နေတုန်း ကောင်လေးကို ဝရန်တာမှာ တွေ့လိုက်ရတာ။ ကောင်

လေးက ငိုနေတာကွ။ ငါလည်း သူ့မိဘတွေ ဆူထားလို့ နေမှာ ပေါ့လေ
လို့ တွေးပြီး ဖာသိဖာသာပဲ နေလိုက်တယ်။ အဲ... နောက်တစ်နေ့ကျ
တော့ ငါ အခန်းထဲကနေ ဟိုဘက်အိမ်ကို လှမ်းအကြည့် ဟိုစုံတွဲကို မြင်
တော့တာပဲ။ အဲဒီ စုံတွဲက တကယ့်ကို လန်ပျံထွက်နေအောင်
ဝတ်ဆင်ပြီး ကားမောင်းပြီး ထွက်သွားကြတာ။ ကောင်လေးကတော့
ထုံးစံအတိုင်းပဲ ဝရန်တာမှာ ငိုလို့ ... "

ကျွန်တော့် အပြောကို လွင်မိုး ငေးကြည့်ရင်း ခေါင်းတခါခါ ဖြစ်နေ
သည် ။ ကျွန်တော်ကတော့ ကောင်လေးကို မျက်လုံးထဲတွင်
မြင်ယောင်ကြည့်ကာ သနားနေမိသည် ။

"အေးပါကွာ။ ဒါဆို ကလေးက သူတို့ နှစ်ယောက်နဲ့ ဘယ်လို ပတ်
သက်လဲ"

"အဲဒါတော့ ငါလည်း မသိဘူးလေကွာ။ ကောင်လေး မိဘတွေလို့
ထင်တာပဲ"

ကျွန်တော့် စကားကိုကြားတော့ လွင်မိုး ထုံးစံအတိုင်း ခေါင်းတခါခါ
လုပ်ရင်း လေပူတချို့ကို ဟူးခနဲ မှုတ်ထုတ်လိုက်သည် ။ ဪ... ကျွန်
တော်လည်း ကိုယ့်အပူတွေကို သူငယ်ချင်းဆီ ကူးပြောင်းပေးနေမိပြီ။

"အင်းလေ... ကောင်လေး အကြောင်းကို စုံစမ်းတာလည်း
စုံစမ်းပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မင်းရဲ့ ကျန်းမာရေးကိုလည်း ဂရုစိုက်ဦး။ မင်းက
ကားတိုက်မှု ဖြစ်ထားတာ မကြာသေးဘူးလေကွာ။ မင်းရဲ့ စိတ်ရောကို
ယိပါ အနားပေးရမယ့် ဒီအချိန်မှာ တခြားအရာတွေကို စိတ်မရောက်စေ
ချင်ဘူး"

"ကားတိုက်မှု"ဆိုသည့် စကားကို ကြားလိုက်တော့ ကျွန်တော့်ရင်
တွေ ကပြောင်းကပြန် ဖြစ်သွားခဲ့ပေမဲ့ လွင်မိုးက စေတနာဖြင့်

တွေးတွေးဆဆ ပြောနေတာကြောင့် ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ် နာခံလိုက်မိသည်။ ။ နို့ပေမဲ့ စိတ်ထဲကတော့ ကောင်လေး လွတ်မြောက်ဖို့ အရေးကိုသာ တွေးတောနေမိဆဲ။ ကောင်လေးကို ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် ကူညီချင်သည်။ ။

နေ့လယ်နေ့ခင်းတွင် အလုပ်ကိစ္စဖြင့် ကျွန်တော် အပြင်သွားနေရ၍ ဟိုဘက်အိမ်၏ အခြေအနေကို အကဲမခတ် ဖြစ်ခဲ့။ သည် နေ့ကတော့ တနင်္ဂနွေနေ့... ကျွန်တော် အခန်းထဲတွင် ထိုင်ရင်း ပြတင်းပေါက်ကနေ ဟိုဘက်အိမ်၏ အခြေ အနေကို အကဲခတ်နေသည်။ ။ တစ်ဖက်အိမ်တွင် တစ်စုံတစ်ရာ မထူးခြား... ကောင်လေးကိုလည်း မတွေ့မြင်ရ။ ကျွန်တော် ငေးကြည့်နေရင်းမှာ ပဲ စိတ်တွေက ယောက်ယက်ခတ်လာလို့ စိတ်ငြိမ်ဆေး ပြေးသောက် လိုက်ရသည်။ ။ ဟုတ်သည် ... လွင်မိုး ပြောသလို ယခုချိန်တွင် ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် စိတ်ရောကိုယ်ပါ အနားပေးရမည်။ သို့ပေမဲ့ ကျွန်တော့်စိတ်ကို တစ်ခုခု၌ သာ အာရုံစိုက်ထားချင်သည်။ ။ မဟုတ်လျှင် ကျွန်တော့် အတွေးတွေ စိတ်ကူးတွေ အားလုံးက ဟိုးအတိတ်ဆိုးဆီကို ပြန်လှန် တူးဆွနေမိမှာ အမှန်။

"ခွမ်း... "

တစ်ဖက်အိမ်မှ ပစ္စည်းတစ်ခု လွတ်ကျကွဲသံ။ ထိုအသံဆီသို့ ကျွန်တော့်အာရုံတွေ စူးနစ်ရောက်ရှိသွားရပြီ။

"မင်း မနေ့ညက တွဲကတွဲ အကောင်က ဘယ်ကလဲ။ ပြောစမ်း..."

ယောက်ျား ဖြစ်သူ၏ အသံက စူးရှနက်ရှိုင်းစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ။ အင်း... ဟိုဘက်အိမ်က လင်မယား ရန်ဖြစ်နေကြပုံပဲ။ ယောက်ျား၏ အသံက ကျယ်လောင်သလောက် မိန်းမဖြစ်သူထံမှ ထွက်ပေါ်လာသော အသံက တိုးညှင်းလွန်းလှသဖြင့် ကျွန်တော် မကြားရ...။

"အေး... မင်းဘာသာ နိုင်ငံခြားက သူငယ်ချင်း ဂျိုးဆက်မကလို့ ဒိုးဆက်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဒါ မြန်မာနိုင်ငံကွ။ မင်းမှာ လင်ကြီး ငုတ်တုတ်ရှိလျက်နဲ့ ဟိုအကောင်နဲ့ တွဲကနေစရာလား"

ဆက်လက်ပြီး ပစ္စည်းများ ပြုတ်ကျသံ ဝုန်းဝုန်းခိုင်းခိုင်းတို့ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည် ။ ဪ... ဟိုဘက်အိမ်က ကောင်လေး ခမျာတော့ ဘယ်လိုနေရှာမလဲ။ နဂိုကတည်းကမှ ဂရုမစိုက်သည့် မိဘနှစ်ပါး ရန်ဖြစ်နေလေတော့ သူ့ခမျာ ဘယ်လောက် အနေရခက် လိုက်မလဲ။ ယောက်ယက်ခတ်နေသည့် အတွေးပေါင်းစုံကို ခေါင်းထဲမှ ခဏဖျောက်ထားလိုက်ပြီး တစ်ဖက် အိမ်ကို ဆက်လက် နားစွင့်နေမိသည် ။ အတန်ငယ် ငြိမ်သက်သွားမှ မိန်းမဖြစ်သူထံက ရှိုက်ငင်သံ တစ်ဝက်နှင့် မဝီမသ အသံတချို့ ထွက်ပေါ်လာသည် ။

"မောင်က ခင့်လောက် ဘယ်ခံစားရမလဲ။ ခင့်ရင်ထဲမှာ အသည်းတွေ ပဲ့ကြွေနေပြီ ဆိုတာရော မောင် မြင်မိရဲ့ လား။ နေ့ရက်တွေကို လက်ချိုးရေရင်း ခင် အသက်မရှူနိုင်အောင် မွန်းကျပ်နေရတယ် ဆိုတာကိုရော မောင် သိရဲ့ လား... ဟင်။ ခင့်မှာ လည်း စိတ်သက်သာရာ ရလိုငြား... ဟင့်... ခင် မှားမှန်း သိပါတယ် မောင်ရယ်။ ခင် မှားမှန်း သိပါတယ်"

အသံတွေက ပြန်လည် တိုးတိတ်သွားပြန်သည် ။ နောက်ထပ် တစ်စုံတစ်ရာ ထွက်ပေါ်လာခြင်း မရှိတော့။

ကျွန်တော် အိပ်ရာထက်ပေါ် လဲလျောင်းရင်း ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် မေးခွန်းထုတ်မိသည် ။ တကယ်ဆို ကျွန်တော် သည် ရပ်ကွက်ကို ပြောင်းလာခဲ့တာ အနားယူ အပန်းဖြေဖို့ လေ။ ကားတိုက်မှုကြောင့် ထိခိုက် ပြိုပျက်သွားသော ခန္ဓာကိုယ်၏ ဆဲလ်တွေအတွက် ကျွန်တော့် ခန္ဓာကိုယ်နှင့် စိတ်တွေကို ကောင်းကောင်း ကြီး အနားပေးဖို့ လိုအပ်နေသည် ။ သို့

ပေမဲ့ ယခုတော့ ပတ်ဝန်းကျင်မှ ပြဿနာတွေကို အာရုံထဲသို့ ကိုယ်တိုင် ဆွဲခေါ်မောင်းသွင်းနေမိပြီ။

မည်သို့ပင် ဖြစ်ပါစေ... ကျွန်တော် ထိုကောင်လေးကို ရအောင် အကူအညီ ပေးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည် ။ ကျွန်တော် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော (၁၀) ကျော်မက ကြာမြင့် ရှည်လျားလှသည့် အထီးကျန်မှုမျိုး ထိုကောင်လေးကို မကြုံတွေ့စေချင်။ ငိုကြွေးမှု ဝမ်းနည်းသိမ်ငယ်မှု အားငယ် နွမ်းလျမှုတွေနှင့် ပြည့်နှက်နေသည့် အိပ်ရာထက်တွင် ညစဉ်ညတိုင်း တစ်ယောက်တည်း တည်ရှိနေရမည့် အထီးကျန် ဆန်မှုမျိုးမှ ထိုကောင်လေး လွတ်မြောက် စေရမည်။ လွတ်မြောက်အောင် ကျွန်တော် အစွမ်းကုန် ကူညီမည်။

နေ့လယ်ခင်းသည် ခဏအတွင်း ဖြုတ်ခနဲ ကုန်ဆုံးသွားသည် ။ ဟိုလှည့်သည် လှည့်ဖြင့် ညအချိန်သို့ ရောက်ရှိခဲ့သည် ။ ညသည့် သူတာဝန်ကို သူယူပြီး မှောင်မိုက်လျက် ရှိသလို ကြယ်တာရာ အချို့ကလည်း သူတို့ဘာသာသူတို့ တလက်လက် တောက်ပလျက်။ တစ်ဖက်အိမ်မှ လင်မယားဟု ကျွန်တော် ယူဆထားသော ထိုနှစ်ယောက်သည် ယနေ့ညလည်း ထုံးစံအတိုင်း ထွက်ခွာ သွားကြပြန်သည် ။ သို့သော် ယခင်နေ့တွေလို မဟုတ်။ ထူးထူးခြားခြား မြန်မာဝတ်စုံ လုံချည်၊ ပုဆိုးကို ဝတ်ဆင်ထားကြ၍ ကျွန်တော် အံ့သြသွားမိသည် ။ အမျိုးသမီး၏ မျက်နှာသည် နီမြန်းလျက် ရှိသည် ကြောင့် အတော်ငိုကြွေးထားပုံ ရသည် ။ ကျွန်တော် သူတို့ ကို လှမ်းကြည့် နေစဉ်မှာ ပင် သူတို့ ကားလေးသည် ကတ္တရာ လမ်းမကြီးအတိုင်း မြားတစ်စင်းလို ပြေးထွက်သွားလေပြီ။

ဟင် ...

ကျွန်တော် ယခုမှ သတိရသွားမိသည် ။ သတိတရနှင့် မှန်ပြတင်းတံ

ခါးဆီသို့ လှမ်းချောင်း ကြည့်လိုက်တော့ ကောင်လေး မရှိ။ အထီးကျန် ဆန်ခြင်းမှ ကျွန်တော် ကယ်တင်ပေးချင်နေသော ကောင်လေးက ဘယ် ဆီဘယ်ဝယ်ကိုများ ပြေးထွက် သွားပါလိမ့်။ ပုံမှန်နေ့ညတွေကဆို ထိုနှစ်ယောက် ဝတ်ကောင်းစားလှများ ဖြင့် ကြော့ကြော့မော့မော့ ထွက်သွားကြလျှင် ထိုကောင်လေးသည် မှန်ပြတင်းပေါက်နား သို့မဟုတ် ဝရန်တာနား၌ ငေးမော ငိုကြွေးနေစမြဲ။ ယခုများ တော့ ထိုနေရာ၌ ကောင်လေး မရှိ။ ကျွန်တော် ပဟေဠိဆန်စွာနှင့် ထိုညက အိပ်စက်ခဲ့ရသည်။ ။

ခန္ဓာကိုယ်က အိပ်စက်နေပြီ မှန်သော်လည်း အသိအာရုံက အိပ်မောကျခြင်း မရှိပါဘဲ ဟိုးအတိတ်ဆီကို အိပ်မက် အဖြစ်နှင့် အလည်ခရီး ထွက်ခွာသွားလေသည်။ ။

***

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည် ရှစ်နှစ်ဝန်းကျင် ကလေးငယ် တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သလို အထီးကျန်ခြင်းနှင့် အချိန်ကြာမြင့်စွာ အဖော်ပြု မှီခိုရလိမ့်မည်မှန်းလည်း ကြိုတင်မသိခဲ့၍ ကလေးပီပီ ကစားစရာများ နှင့် ဆော့ကစားရင်း ပျော်ရွှင်မြူးထူး နေခဲ့သည်။ ။ နောက်ပြီး ကျွန်တော့်တွင် တိတိတာတာပြောတတ်ခါစ ညီလေးတစ်ယောက်လည်း ရှိလို့ နေပြီ။ အသက်(၆) နှစ် ကျော် ကွာခြားလှသော ညီလေးကို ကျွန်တော် အလွန်ချစ်မြတ်နိုးရသည်။ ။ သံယောဇဉ် ဖြစ်ရသည်။ ။

လောကဓံ၏ ကြိုးပေးမိန့် ချမှတ်မည့် ထိုနေ့တွင် ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော် ဧည့်ခန်းထဲတွင် ကစားစရာများ နှင့် ဆော့ကစား နေမိသည်။ ။

အပြင်ဘက်တွင် မိုးမင်းက တဝန်းဝန်းနှင့် ရွာသွန်းဖြိုးနေသလို လျှပ်ပြိုးပြက်တွေကလည်း တဝင်းဝင်း တလက်လက်နှင့် ဆန္ဒပြလျက်ရှိ သည်။ ။ ရုတ်တရက် ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခွင်လုံး လင်းခနဲ တစ်ချက်လျှပ် လက် ပြီးနောက် အုန်းခနဲ အသံကျယ်ကြီးကို ကြားလိုက်ရ၍ ကျွန်တော် ထိတ်လန့် ချောက်ချားသွားမိသည်။ ။ ထိုမိုးကြိုးပစ်သံ ကြီးကို ကျွန်တော် ကြောက်လန့်သလို အခန်းအတွင်း အိပ်ပျော်နေသော ညီလေးလည်း လ န်နိုးသွားခဲ့ပုံပါပဲ။ ။ တအင်းအင်း တအီးအီး ငိုညည်းနေရှာသဖြင့် ကျွန် တော် အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်သွားလိုက်မိသည်။ ။ ဪ... ညီလေးက အိပ် ရာ ထက်တွင် ရှူးရှူးတွေ ရွဲ့ရွဲ့စိုလျက် တလူးလူး တလိမ့်လိမ့် အော်ငိုနေ တုန်း။

ကျွန်တော် ညီလေးကို အဝတ်လဲပေးရင်း မိသားစုအတွက် ညနေစာ ချက်ရန် ဈေးဝယ် ထွက်သွားသော မိဘနှစ်ပါးကို တမ်းတနေမိသည်။ ။ မေမေနှင့်ဖေဖေ ထွက်သွားစဉ် တုန်းက မိုးဖွဲဖွဲလေးသာ ရွာသွန်းနေ၍ ဤမျှ မိုးကြီးလိမ့်မည် ဟု မခန့်မှန်းမိခဲ့။ ။ ယခုများ တော့ မုန်တိုင်းကျသ လို တအုန်းအုန်း တဒိုင်းဒိုင်း။ တစ်အိမ်လုံးတွင် ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်တည်း ဟူသောအသိဖြင့် ကျွန်တော် ကြောက်လန့် ချောက်ချားမိပေမဲ့ မေမေတို့ ပြန်လာတော့မှာ ပါဟု ကိုယ့် ကိုယ်ကို နှစ် သိမ့်အားပေးရင်း ဘုရားစာ ရွတ်ဖတ်လျက် မိဘနှစ်ပါးကို စောင့်ဆိုင်း မျှော်လင့်နေခဲ့သည်။ ။

မိုးချုပ်လို့ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး အမှောင်ထုကြီးပင် ကြီးစိုးအုပ်မိုး နေပြီ။ ။ တအုန်းအုန်း ရွာချရင်း မတိတ်နိုင်သေးသော မိုးနှင့် တပြိုးပြိုး တလက်လက် တောက်ပတတ်သည့် လျှပ်စီးများကြောင့် ကျွန်တော် အရမ်း တုန်လှုပ်ထိတ်လန့်နေစဉ် ခြံထဲကို တက္ကစီကားတစ်စီး ဝင်လာသည် ။ ရင်ခွင်ထဲ၌ မှေးစက် အိပ်ငိုက်နေသော ညီငယ်လေးကို ထွေးပွေ့ပိုက်

ကာ ကျွန်တော် တံခါးဝဆီသို့ ပြေးထွက်လာ လိုက်၏။

"ဟော... မေမေတို့ ပြန် လာပြီ"

သို့သော် ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသူက မေမေနှင့်ဖေဖေတော့ မဟုတ်။
ထိုသူကို မြင်လိုက်ရတော့ ကျွန်တော် တအံ့တဩဖြင့် ငေးကြည့်မိသည်
။ ထိုသူက မေမေမောင် ဦးလေးညီဘွားထွဋ်။ မေမေနှင့် ဦးလေး ညီဘွား
ထွဋ်က အကျင့်စရိုက်ချင်း မတူညီသောကြောင့် တစ်အူတုံဆင်း မောင်နှ
မရင်း ဖြစ်သော်လည်း မဆုံတွေ့ ဖြစ်ခဲ့သည် မှာ ကြာပြီ။ ယခုလို ရုတ်တ
ရက် ရောက်ရှိလာသဖြင့် ကျွန်တော် အံ့ဩသွားရခြင်း ဖြစ်သည် ။ ဦး
လေးညီဘွားထွဋ်က ကားပေါ်မှ ထီးမဆောင်းဘဲ ဆင်းလာသည် ။ မိုး
ကာအင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသော်လည်း ခေါင်းစွပ် မဆောင်းထား၍ ခေါင်း
မှ ဆံပင်များ ရွဲစိုလျက် ကျွန်တော်ရှိရာဆီသို့ လျှောက် လာလေသည် ။

"ကောင်လေး... "

ဦးလေး ညီဘွားထွဋ်က ကျွန်တော့်ကို ထိုသို့ခေါ်ရင်း ဘာစကားကိုမှ
ဆက်မဆိုသေးဘဲ ငေးကြည့်နေသည် မို့ ကျွန်တော့် ရင်ထဲ တစ်စုံတစ်ခု
ကို စိုးထိတ်သွားမိသည် ။

"ဗျာ... ဘာ ... ဘာကိစ္စလဲဟင် ဦးလေး"

"မင်း ... မင်းမိဘတွေ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ဆေးရုံရောက်
နေကြတယ်"

"ဗျာ... ဘယ် ဘယ်လို။ ဟာ... မဖြစ်နိုင်တာ။ မ... မဟုတ်ဘူး ။ ဟင့်
အင်း ... မေမေတို့ ထွက်သွားတာ လွန်ခဲ့တဲ့ နာရီဝက်ကလေ။ ဈေးဝယ်
ဖို့ ထွက်သွားကြတာ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး..."

"အေး... ငါလည်း ကြားကြားချင်း အရမ်း အံ့ဩသွားတာ။ ကဲ... မင်း

တို့ ညီအစ်ကို ဆေးရုံကို လိုက်ခဲ့ကြ။ ငါကတော့ ဘွင်းဘွင်းပဲ ပြောတတ်တယ် ကောင်လေးရေ။ အခြေအနေကတော့ အဆိုးဆုံးကို မျှော်လင့်ထားရလိမ့်မယ်"

ကျွန်တော့်ရင်ထဲ မယုံမရဲ။ မေမေနဲ့ ဖေဖေ အန္တရာယ် ကင်းပါစေ... အသက်ချမ်းသာရာ ရပါစေဟု အကြိမ်ကြိမ် ဆုတောင်းရင်း ညီလေးကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ပွေ့ပိုက်ကာ ဦးလေးခေါ်ဆောင်ရာ နောက်သို့ လိုက်ပါလာခဲ့သည် ။

"ဘုရား... ဘုရား... မေမေနဲ့ ဖေဖေ ဘာမှ မဖြစ်ပါစေနဲ့ "

***